

Sygn. akt **IV Ka 827/14**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Piotr Kupcewicz

Protokolant sekr. sąd. Dominika Marcinkowska

przy udziale -----

po rozpoznaniu dnia 6 listopada 2014 r.

sprawy **Z. W.** s.T. i S. ur. (...) w K.

obwinionego o wykroczenie z art. 96§3 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Świeciu VII Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w Tucholi

z dnia 23 czerwca 2014 r. sygn. akt VII W 1472/14

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30,00 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty za II instancję i obciąża go zryczałtowanymi wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 50,00 (pięćdziesiąt) złotych.

sygn. akt IV Ka 827/14

UZASADNIENIE

Z. W. został obwiniony o to, że:

I. w dniu 12 marca 2013 roku w K.jako właściciel/posiadacz pojazdu wbrew obowiązkowi nie wskazał Straży Gminnejw K.komu powierzył pojazd o nr rej. (...)do kierowania lub używania w dniu 16 listopada 2012 roku o godzinie 9:52:59, którym to pojazdem popełniono wykroczenie w ruchu drogowym, tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 k.w.

II. w dniu 12 marca 2013 roku w K.jako właściciel/posiadacz pojazdu wbrew obowiązkowi nie wskazał Straży Gminnejw K.komu powierzył pojazd o nr rej. (...)do kierowania lub używania w dniu 16 listopada 2012 roku o godzinie 9:30:01, którym to pojazdem popełniono wykroczenie w ruchu drogowym, tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 k.w.

Wyrokiem zaocznym z dnia 23 czerwca 2014 roku, wydanym w sprawie sygn. akt VII W 1472/14, Sąd Rejonowy Świeciu, VII Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w Tucholi, uznał obwinionego za winnego popełnienia czynów zarzuconych mu we wnioskach o ukaranie, tj. wykroczeń z art. 96 § 3 k.w. i za to, na podstawie art. 96 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 150 złotych. Wyrok zawiera również rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów sądowych.

Z wyrokiem nie zgodził się obwiniony, którego obrońca w apelacji zarzucił rażące i mające wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 5 § 1 pkt 9 k.p.w. w zw. z art. 17 § 3 k.p.w., polegające na ukaraniu obwinionego za popełnienie wykroczenia stypizowanego w art. 96 § 3 k.w., pomimo istnienia negatywnej przesłanki procesowej, w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą

określoną w art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w. Podnosząc ten zarzut obrońca obwinionego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku zaocznego Sądu I instancji i umorzenie postępowania na podstawie art. 5 § 1 pkt 9 k.p.w.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego jest całkowicie bezzasadna, nie mogła więc doprowadzić do podważenia zaskarżonego nią wyroku.

Sąd odwoławczy na gruncie przedmiotowej sprawy nie akceptuje poglądu, jakoby Straż Gminna (Miejska), nie była organem, który zgodnie z treścią przepisu art. 17 § 3 k.p.w. jest uprawniony do składania wniosku o ukaranie za popełnienie wykroczenia z art. 96 § 3 k.w. Przepis art. 17 § 3 k.p.w. obecnie stanowi, iż organom administracji rządowej i samorządowej, organom kontroli państwowej i kontroli samorządu terytorialnego oraz strażom gminnym (miejskim) uprawnienia oskarżyciela publicznego przysługują tylko wówczas, gdy w zakresie swego działania w tym w trakcie prowadzonych czynności wyjaśniających ujawniły wykroczenia i wystąpiły z wnioskiem o ukaranie. W odniesieniu do kontroli ruchu drogowego uprawnienia straży gminnej (miejskiej) wynikają z art. 11 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o strażach gminnych (Dz. U. Nr 123, poz. 779 z późn. zm. – o s.g.), który stanowi, że do zadań straży należy czuwanie nad porządkiem i kontrolą ruchu drogowego – w zakresie określonym w przepisach o ruchu drogowym. Normą ustawową, określającą kompetencje straży gminnych (miejskich) w obszarze kontroli ruchu drogowego jest art. 129b ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137 z późn. zm.). Zgodnie z art. 129b ust. 2 pkt 1 i 2 cyt. ustawy strażnicy gminni (miejscy) uprawnieni są wykonywania kontroli ruchu drogowego wobec kierującego pojazdem oraz uczestnika ruchu drogowego naruszających określone przepisy ruchu drogowego. Wg apelującego, właśnie z treści tego przepisu wynika, że strażnicy gminni (miejscy) nie posiadają uprawnień kontrolnych wobec posiadacza czy właściciela pojazdu, jeśli ten nie jest kierującym czy uczestnikiem ruchu drogowego, tym samym zaś nie przysługują im uprawnienia do składania wniosku o ukaranie w zakresie dotyczącym czynu z art. 96 § 3 k.w. Pogląd taki prezentowany był w orzecznictwie, również Sądu Najwyższego (na co nacisk kładzie obrońca obwinionego), w tym w orzeczeniach cytowanych w apelacji, jednakże nie jest to pogląd jedyny, zaś jeśli chodzi o Sąd Najwyższy, to pogląd ten już jest nieaktualny. Sąd Najwyższy w dwóch wyrokach z dnia 12 grudnia 2013 roku (III K 431/13 i III K 432/13) wyraził stanowisko, na które wskazuje obwiniony, co jednak istotne, na jego poparcie nie przedstawiono w istocie szczegółowego uzasadnienia. Zwrócono na to uwagę w doktrynie (por. glosa krytyczna do wyroku wydanego w sprawie sygn. akt III K 431/13 autorstwa A. Skowrona). Następnie, w dniu 2 kwietnia 2014 r. w sprawie sygn. akt V KK 378/13, Sąd Najwyższy wydał postanowienie, w którym stwierdził, że straży gminnej (miejskiej) przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenie z art. 96 § 3 k.w., popełnione od dnia 31 grudnia 2010 r., jeśli w zakresie swojego działania, **w tym w trakcie prowadzonych czynności wyjaśniających** ujawniły to wykroczenie i wystąpiły z wnioskiem o ukaranie za owo wykroczenie (LEX nr 1444620). W uzasadnieniu tego postanowienia wskazuje się, że zmiany przepisów art. 17 § 3 k.p.w., art. 129b ust. 3 prawa o ruchu drogowym i art. 96 k.w., które weszły w życie 31 grudnia 2010 roku na mocy ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy - Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 r. Nr 225, poz. 1466 z późn. zm.), przyznały z dniem 31 grudnia 2010 r. strażom gminnym (miejskim) uprawnienie oskarżyciela publicznego w sprawach z art. 96 § 3 k.w. Od tego dnia strażnicy gminni (miejscy), będąc na mocy ustawy o s.g. i art. 129b ust. 2 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (tekst jedn.: Dz. U. z 1997 r. poz. 1137 - dalej p.r.d.) uprawnionymi do kontroli ruchu drogowego, uzyskali, w ramach wykonywania tej kontroli i w tym zakresie (art. 129b ust. 3 p.r.d.) prawo do żądania od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie - art. 129b ust. 3 pkt 7 p.r.d. Pogląd ten Sąd Najwyższy zaprezentował następnie w uchwale 7 sędziów z dnia 30 września 2014 r., (I KZP 16/14, LEX 1508864) – której postanowił nadać moc zasady prawnej - i znalazł on akceptację w doktrynie (por. głosę aprobowaną do wskazanej uchwały autorstwa Wojciecha Kotowskiego). Sąd Najwyższy wprost stwierdził w tej uchwale, że „na podstawie przepisu art. 17 § 3 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (j.t. Dz. U. z 2013 r., poz. 395 ze zm.), w brzmieniu po nowelizacji ustawą z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy - Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 225, poz. 1466), straży gminnej (miejskiej) przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenia z art. 96 § 3 Kodeksu

wykroczeń”. Nadanie tej uchwale mocy zasady prawnej oznacza, że stanowisko Sądu Najwyższego w tym zakresie jest jednolite i odmienne od tego, jakie wcześniej zostało zaprezentowane w wyrokach z dnia 12 grudnia 2013 roku, na które powołuje się Autor apelacji. Sąd Okręgowy na gruncie przedmiotowej sprawy w pełni akceptuje to stanowisko i wobec treści apelacji, w tym uzasadnienia, nie ma potrzeby szczegółowego uzasadnienia tego stanowiska, odsyłając w tym zakresie do wskazanych tu judykatów.

Mając na uwadze przytoczoną wyżej argumentację, przy braku innych zarzutów apelacji, jak również okoliczności, które należy brać pod uwagę z urzędu (art. 104 k.p.w i art. 440 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.), Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok jako trafny utrzymał go w mocy (art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.ow., § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z dnia 15 października 2001 r.) i art. 21 pkt 2a w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych.